

**„Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”
(Mt 18,4)**

Ki a legnagyobb, ki a leghatalmasabb, ki a győztes a társadalomban, az egyházban, a politikában, a piaci életben?

Ez a kérdés húzódik meg a kapcsolatok mögött, irányítja a döntéseket és meghatározza a stratégiákat. Ez az uralkodó logika, és észrevétlenül is eszerint gondolkodunk, amikor pozitív és hatékony eredményeket szeretnénk elérni a környezetünk javára.

Máté evangéliuma bemutatja Jézus tanítványait, akik befogadták a mennyek országának üzenetét, és szeretnék megtudni, hogyan lehetnek Isten új népének főszereplői: „Ki lesz a legnagyobb?”

Jézus most is egy váratlan válasszal áll elő: egy kisgyermeket állít a csoportosulás közepére, és ezt a tettet félreérthetetlen szavakkal meg is magyarázza.

„Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”

A versengő és saját magával megelégedő mentalitással szemben Jézus a társadalom leggyengébb alanyát állítja elénk, azt, aki nem dicsekedhet megvédendő szerepekkel, aki mindenben függő helyzetben van, és spontán módon mások segítségére bízta magát. Ez azonban nem a passzivitásról szól és nem is arról, hogy le kell mondanunk a felelős és javaslattevő magatartásról, hanem inkább arról, hogy amit teszünk, azt akarattal és szabadon vigyük végbe. Jézus azt kéri, hogy legyünk *kicsivé*, hogy szándékosan és teljes odaadással határozottan váltsunk irányt.

„Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”

Így írja le Chiara Lubich az evangéliumi gyermek jellegzetességeit: „[...] a gyermek bizalommal hagyatkozik apjára és anyjára, hisz a szeretetükben. [...] A hiteles keresztény olyan, mint amilyen a gyermek, hisz Isten szeretetében. Határtalan bizalommal van a mennyei Atya iránt, karjaiba veti magát. [...] A gyermekek mindenben szüleiktől függenek. [...] Mi is, mint »evangéliumi gyermekek«, mindenben az Atyától függünk, [...] Ő tudja, hogy mire van szükségünk, és még mielőtt kérnénk tőle, már meg is adja. Még Isten országát sem mi hódítjuk meg, hanem az Atya kezéből kapjuk ajándékként.”

Chiara azt is aláhúzza, hogy a gyermek teljesen az apjára hagyatkozik, és mindent tőle tanul meg. Így „az »evangéliumi gyermek« mindent Isten irgalmába helyez, elfelejti a múltat, nap mint nap új életet kezd, nyitott a Szentlélek sugallataira, mindig kreatív. A gyermek egyedül nem tud megtanulni beszélni, szüksége van valakire, aki megtanítja. Jézus tanítványa [...] mindent Isten igéjéből tanul meg, egészen addig, mígnem az evangélium szerint fog beszélni és élni.

A gyermek utánozni szokta az apját. [...] Így tesz az »evangéliumi gyermek« is: mindenkit szeret, mert az Atya »fölkelti napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazaknak és bűnösöknek«; elsőként szeret, mert Ő már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk; ingyen, érdek nélkül szeret, mert a mennyei Atya is így tesz.”^[1]

„Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”

Vincent és családja Kolumbiában nagyon szigorú megszorítások közt élte át a járvány és a karantén próbatételét. Így ír erről: „Amikor megkezdődött a szükségállapot, hirtelen nagyon megváltoztak hétköznapijaink. Feleségem és a két nagyobb gyermekem vizsgára készült az egyetemen, miközben a legkisebb képtelen volt megszokni az online oktatást. Senkinek nem volt ideje a másikkal foglalkozni. Ezt a robbanásig feszülő káoszt látva arra gondoltam, itt a lehetőség, hogy megtestesítsük a szeretet művészetét, amit az evangélium szerint rendezett »új életünk« kapcsán gyakorolni szeretnénk. Rendet tettem a konyhában, ebédet készítettem, és elkezdtem megtervezni az étkezéseket. Nem vagyok gyakorlott szakács, és a takarítás sem az erősségem, de láttam, hogy ezzel csökkenhetne a mindennapos szorongás. Aztán, ami egyszeri szeretet cselekedetnek indult, hónapokon át tartott. Amikor a többiek is teljesítették vállalásaikat, beálltak takarítani, elrakni a ruhát és rendet tenni. Együtt állapíthattuk meg, mennyire igazak az evangélium szavai, és hogy a találékony szeretet megsúgja, hogyan kerül minden egyéb a helyére.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Az élet igéje 2003. október, Új Város 2003. 10. szám.

forrás: fokolare.hu